

Libris CĂRȚILE • ARVEN
.RO

Respect pentru oameni și cărți

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN
TRANSILVANIA
VOLUMUL 2:
MATHIAS

CRISTINA NEMEROVSCHI

TEEN FICTION
HERG BENET

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN
TRANSILVANIA

VOLUMUL 2:

MATHIAS

.....

CRISTINA NEMEROVSKI

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

*“Moonlight descends in the land of the shadows
The cold moon is rising, over blood red skies
Wolves cry in the freezing night
Gathered in the twilight, to summon the master below*

*Rising shadows - over blood red skies
Mournful cries - through the darkened night*

*Darkness spreads in a shape of evil
Over the rising kingdom of Transylvania
Shadows surround the ancient castle
The palace of death far away
Where no light exists*

*In the realms of Transylvania
The purest blood shall flow
The mortals shall please
The hunger of the undead souls.”*

(Dark Funeral, Shadows over Transylvania)

PROLOG

Am iubit-o din prima clipă.

Iubirea a fost adevăratul meu blestem, nu tot ce a urmat. Iubirea pentru Aneke, iubirea mea neîmplinită, care mi-a mâncat toate rămășițele de umanitate din suflet cu mult înainte să vină blestemul care ne-a legat pe toți trei, blestemul bătrânei Ica.

Pe atunci, însă, mă credeam cea mai fericită ființă care călcase prin aceste ținuturi rupte parcă de lume. Speram să am tot. Speram să mă întorc în castelul meu cu cea de care mă îndrăgostisem alături de mine, să îmi înveselească viața cu râsul ei zgomotos, să aducă o lumină a tinereții și a dragostei de viață părinților mei, ale căror fețe erau, pe măsură ce treceau anii, tot mai mohorâte. Speram ca ea, frumoasa găsită pe aceste meleaguri îndepărtate, să-mi dea

din nou un sens. Să pună capăt unei perioade din viața mea pe care o trăisem mânat doar de plăceri de moment, pe care a doua zi le uitam ca și când nicicând n-ar fi fost.

Ușa din lemn masiv cu incrustații metalice a încăperii se deschisese și contele intra-se, legănându-se, cu mâna întinsă spre mine. Ținea un pocal uriaș, plin cu vin roșu, același care i se prelingea și pe bărbie. Când a ajuns în dreptul meu, a scos un râgâit puternic. Eu trebuia să îi apuc cu putere mâna, să ignor că era beat și să-i mulțumesc pentru ospitalitate. Să îi spun că sunt onorat să petrec în castelul lui câteva zile și să-i cunosc familia. Voiam să-i spun tot ce auzisem despre el, despre mâna de fier cu care se remarcase în V. și în împrejurimile târgului, despre mărinimia soției sale și despre frumusețea fiicei lui, despre care se dusesse vestea peste mări și orașe. Așa cereau regulile bunei cuviințe de atunci.

Dar n-am mai apucat să-i întind mâna și să-i spun tot ceea ce-mi ordonasem corect și politicos în minte. În spatele lui, într-o rochie albă, lungă, cu un brâu auriu care îi strângea talia și-i cambra decolteul, cu părul roșul răsfirându-i-se pe umeri, apăruse ea. Mai degrabă, se strecurase, așa cum un copil dă năvală în camera celor mari, în timpul unui joc

de-a v-ați ascunselea, iar, când întâlnește fețele serioase și plictisite ale oamenilor maturi, copilul duce un deget la buze, în semn că vrea să nu-l dai de gol, și chicotește...

A făcut o reverență, iar plețele roșii i s-au agitat în jurul feței de un alb aproape ireal. M-a privit cu ochii ei verzi, adânci, și a zâmbit. Mi-am amintit de noaptea în care o văzusem pentru prima dată, în castelul acum îndepărtat în care mă născusem și de unde plecasem spre V. pentru a o revedea și pentru a-mi confirma ceea ce eram aproape sigur că simt pentru ea.

Am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o. Am iubit-o din acea seară de vară, din orașul meu, unde ea venise în căutare de relaxare și petreceri. Am iubit-o apoi când am revăzut-o în castelul ei, în rochia ei albă și lungă, alături de bătrânul conte. Am iubit-o apoi după fuga ei, după ce încetase să mai fie umană, când îmi era din ce în ce mai greu s-o recunosc în Aneke pe femeia de care mă îndrăgostisem. Dar, și așa, n-am putut renunța să o iubesc. Nu am putut scăpa de iubirea mea pentru ea, indiferent cât de crudă, de rea și de străină de tot ce fusese cândva ar fi devenit. M-am îndrăgostit de Aneke iar și iar și iar, de fiecare dată când îmi apărea în fața ochilor.

Mereu mai puternic, mai mult, iar ceea ce simțeam mă ducea cu repeziciune spre un final pe care, acum sunt sigur de asta, nu l-aș fi putut schimba, orice aș fi făcut.

Am vorbit cu ea abia câteva ore mai târziu în acea seară, după ce tatăl ei adormise pe pernele din mijlocul sălii de bal, iar restul invitaților, cu mic, cu mare, se retrăseseră pentru odihnă. Avea aceeași voce clară, plăcută, pe care mi-o aminteam. Era ceva ciudat la ea. Îmi vorbea parcă despre lucruri pe care le cunoscusem cândva, despre persoane care îmi trecuseră prin viață, despre copilăria din care nu îmi mai aminteam mare lucru. Pielea, părul, buzele ei îmi spuneau lucrurile astea. Despre ce am vorbit cu adevărat în acea seară? Am încercat să-mi amintesc, în toții anii aceștia, dar n-am reușit. Cred că am schimbat impresii banale despre castel, despre vreme, despre slujitori. Mă întrebasese mai multe despre locurile de unde veneam eu. Părea cumva plictisită de castelul tatălui ei, de viața la curte, de V. și de oamenii de aici. Unele licăriri din ochii ei mi-au dat de înțeles chiar că, în anumite momente, îi ura pe cei în mijlocul cărora era obligată să trăiască. Sau poate doar îmi făcusem eu impresia greșită. N-am putut adormi în noaptea aceea. Îmi revenea mereu în minte râsul ei,

gestul copilăros-îndrăzneț prin care își dădea capul pe spate și îmi arăta două șiruri de dinți mici, albi, perfecți.

Așa pățim cu toții, atunci când ne îndrăgostim cu adevărat, când ne îndrăgostim definitiv, fără putință de vindecare: nu realizăm imediat ce ni se întâmplă. Am realizat că o iubeam pe Aneke abia câteva zile mai târziu, când goneam spre locul meu de baștină, unde mă așteptau părinții mei adoptivi. Mai aveam puțin și aș fi ajuns; slujitorii m-ar fi ajutat să descalez, mi-ar fi pregătit o masă îmbelșugată și o baie fierbinte. Odată ce aș fi intrat în castel, mama mi-ar fi răpit atenția cu tot felul de probleme la care îmi cerea ajutorul sau sfatul, și poate că n-aș mai fi avut timp să mă gândesc la contesă. Aș fi aflat de boala tatălui meu adoptiv și poate aș fi rămas la căpătâiul lui o vreme. Poate că aș fi uitat-o. Poate mi-aș fi propus s-o uit. Dar acum e prea târziu, fiindcă nimic din toate astea n-a mai ajuns să se întâmple. Când am zărit în depărtare zidurile atât de cunoscute ale castelului în care îmi petrecusem primii douăzeci de ani din viață, am întors calul. Am pornit spre V. cu un entuziasm pe care nu-l mai încercasem niciodată în viață, un amestec de nerăbdare și bucurie, în care apăreau, pe fundal, și norii îndoielii când îmi

puneam întrebarea dacă și frumoasa în rochie albă simte la fel ca mine.

Aveam certitudinea că Aneke, cumva, știe că mă întorc pentru ea. Nu sunt sigur de ce, tot drumul mi-am imaginat-o în foișorul din fața castelului, cu ochii pierduți în depărtare, visând leneș cu o mână sub cap. Așa că, în clipa în care am ieșit din desișul pădurii, cu calul aproape răpus de oboseală, și am văzut-o în foișor, visând cu o mână sub cap, nu m-am mirat câtuși de puțin, iar ea, Aneke, a zâmbit cu un aer pe care nu i-l mai văzusem până atunci, aerul unui copil care tocmai a spart vasul pentru flori preferat al mamei.

Au urmat cele mai fericite zile din viața mea. Petreceam ore întregi cu Aneke, îmi povestise toată istoria familiei ei, îmi dezvăluisese lucruri pe care nu le împărtășise nimănui. Era cu totul și cu totul diferită de orice femeie pe care o întâlнисem până atunci. Eram convins că îmi voi petrece viața alături de ea, că vom fi fericiți, că vom avea un trai lung și fără griji. Cu Aneke lângă mine, simțeam că aș putea lupta împotriva a orice: bătrânețe, sărăcie, chiar și moarte. Conte era pe cale să încuviințeze să o iau pe fica lui de soție, deși îi găsisse

un mire mai bogat, înaintea mea. Cât despre părinții mei, ei ar fi fost de acord cu orice m-ar fi făcut fericit.

Apoi a apărut zvonul. Zvonul că Aneke îmi e soră vitregă. Apoi furia oamenilor din târg, speriați de blesteme vechi. Intrigile preotului și ale bătrânei vrăjitoare Ica, cea care o ura de moarte pe iubita mea. Fuga Anekei, gândul că am pierdut-o pentru totdeauna. Disperarea că n-o voi mai vedea niciodată. Supărarea contelui, tatăl meu adevărat, silit să plece pe ascuns din mijlocul supușilor săi, pentru a-și salva viața...

Dar nimic din lucrurile astea nu a durut la fel de mult ca descoperirea, făcută de mine într-o zi, că Aneke nu mă iubește pe cât o iubesc eu. Ușurința cu care ea a putut să ne lase pe toți în urmă, de parcă destinul ei nu ar fi fost niciodată împletit cu al nostru în vreun fel.

S-a jucat Aneke cu bună știință cu sentimentele pe care le aveam pentru ea? Da, s-a jucat. Ar fi fost dispusă să renunțe la mine, dacă ar fi primit în schimb tot ceea ce-și dorea cu atâta ardoare – să plece din locul ăsta uitat de lume? Cu siguranță. M-a folosit, sperând că eu îi voi putea oferi o viață departe, o viață mai palpitantă decât cea care aștepta să o înghită

aici, în V.? Fără-ndoială. M-a iubit Aneke sincer, măcar și pentru o secundă? Nu, câtuși de puțin.

Dar n-a fost în întregime vina ei.

Pur și simplu, nu era făcută pentru genul ăsta de lucruri.

PRIMA PARTE

1.

Toamna venise parcă din senin și ne prinsese pe toți nepregătiți, dintr-o dată, la sfârșitul lui septembrie.

Totul începuse cu un fum gros și cu cârduri de păsări care se adunau în triunghiuri mișcătoare și plecau grăbite, neliniștite, undeva cât mai departe. Apoi cerul se făcuse plumburiu, vântul devenise aprig, nu mai era acea adiere răcoroasă, plăcută, de la sfârșitul verii, iar noapțile se așterneau parcă mult prea devreme. Simțeam, în zilele astea, în special după ora prânzului, că plutesc pe o ceață groasă, care mă purta într-o lume ce îmi plăcea din ce în ce mai puțin. Pe la ora șase seara trebuia să te refugiezi fie într-un bar, cu un ceai sau un vin fiert în față, fie în camera ta, cu muzica dată cât mai tare, ca să nu-ți auzi gândurile, să le împiedici să se transforme în depresie. Rar de tot

mai mergeam cu Ioana la câte un film, dar nu reușeam niciodată să fiu atentă până la capăt la ce se petrecea pe ecran.

Cu numai câteva zile înainte, îmi făceam planuri pentru o ultimă plecare la mare, dar, în condițiile astea, chiar n-ar mai fi avut niciun rost. Cu atât mai mult cu cât ce simțeam eu nu era prea diferit de timpul mohorât de afară.

Vremea rece se insinuase, cu toate neajunsurile pe care le aducea cu ea, în viețile pe care încercam să le punem cap la cap. Ne accentuase melancolia, ne renăscuse toate nostalgiile și ne silise să ne schimbăm, printre altele, preocupările. Plimbările mele lungi și singuratice prin parc se apropiau de sfârșit. La fel și orele pierdute pe la terasele din Centrul Vechi, sau vegetatul de una singură pe scările de la TNB. Trecusem, oarecum cu plăcere, totuși, la geaci, bocanci, pulovere și mănuși fără degete, cu sentimentul că în hainele groase și călduroase voi fi cumva mai protejată de amintirile verii. Că voi fi, într-o oarecare măsură, o altă persoană. Aveam senzația că îmbătrânisem în cele câteva luni; erau zile în care nu mă mai simțeam deloc doar o adolescentă de șaisprezece ani jumate.

Dora era agitată în seara asta. Fusesem

întotdeauna în stare să deduc sentimentele pe care le avea mama după gesturile ei, iar cele pe care le făcea în timp ce stăteam la masă erau adesea cele mai grăitoare. Acum, lovea nervoasă cu lama cuțitului în platoul cu desen roșu pe margini, tăind bucăți din șnițelele de soia. Gestul ei era deplasat, total aiurea, fiindcă soia aia nu era nici tare, iar cuțitul nu era nici el bont. Maria, tipa care venea în fiecare săptămână și se ocupa de tot ce trebuia în casă, le ascuțea cu conștiinciozitate.

— Hai, ia te rog măcar o bucată!

Nu-mi era foame nici să mă bați. Totuși, eram convinsă că Dora ar fi luat ca pe un afront personal refuzul meu de a coborî să gust ceva din ceea ce gătise ea. Vorba vine “gătise”. Salata de vinete era luată la caserolă de la supermarket, sarmalele la fel. Șnițelele de soia erau aduse de prietena ei, iar Dora doar le încălzise. Acum, se zgâia la mine, așteptând să-i încerc șnițelele. Singura chestie pe care o preparase singură fusese rulada cu lămâie. Îi ieșise, evident, nasoală. N-o gustasem, dar puteam să intuiesc după formă și miros.

Mestecam apatică o măslină și mă întrebam cât naiba va mai trebui să joc comedia asta, să mă fac că mănânc, și când naiba va apărea musafirul îndelung anunțat. Aveam chef să ies la